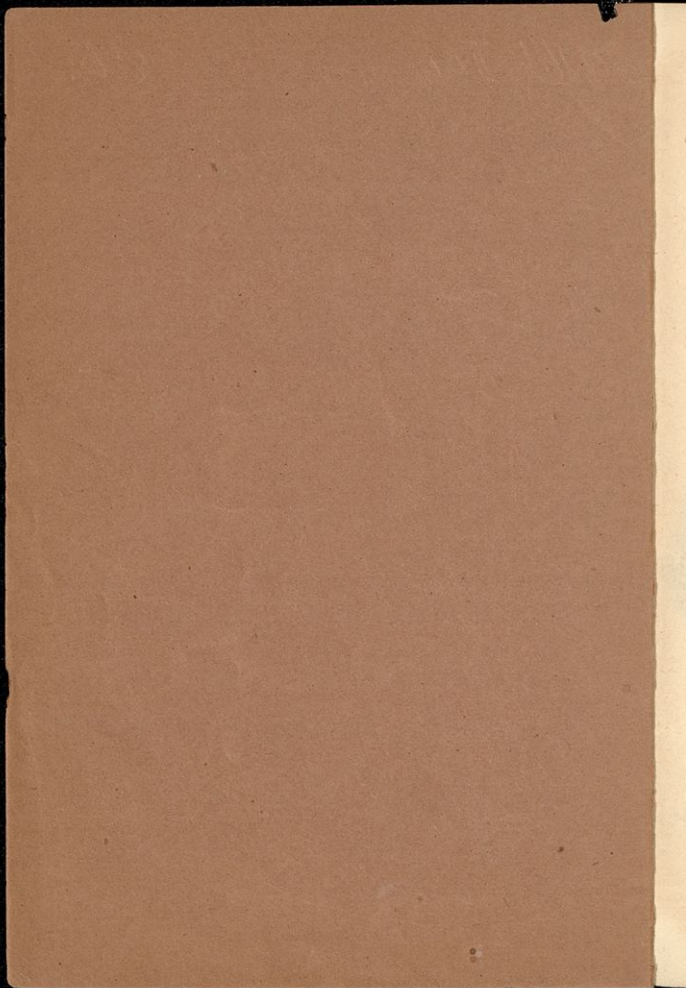

22161 Icc

8° br.

D. MARIA USMILJENJA.

Ta podoba se časti v cérkvi misionskih duhovnov v Rimini, kjer je
v létu 1850 čudno .oči premikala.

Čudopolna podoba

MATERE BOŽJE

v

mestu Rimini na Rimskim.

Z podobšino.

Jan Vrhovc

V Ljubljani 1850.

Natisniti dal in prodaja *Janex Giontini.*

„Bog je čuden v svojih svetnikih.“

Te besede imajo tudi v naših nevernih časih poterjenje in peljejo terde serca k ponižni veri nazaj in zastarane grešnike na bolji pota. Pa med vsimi svetniki nebes, katerim je Bog tako posebne milosti dal, je zlasti prečista Devica, kateri je Sin Božji zaklade svoje vse-mogočnosti, modrosti in usmiljenosti izročil. Zato pravijo tudi posebni častivci te matere čiste ljubezni, kakor med družimi sv. Bernard, sv. Stanislav Kostka, sv. Liguori i. dr. :

„Bog hoče, da vse milosti po Marii prejmemo.“ In kako bi tudi moglo drugače biti? Ali nam ni začetek vsih milost in darov, večniga Sina Božjiga samiga rodila? Ali ni v njem, z njim in po njem vse dala? Ali ni ta deviška mati po svojim Edinorojenim človeka zopet z nebesmi spravila? Ali nas ni Izveličar sam še malo pred svojo smertjo v svojim ljubčku Janezu vse na mater zavernil in nas nji izročil? Ali bi mogla ona nam njegovo milost odreči ali od svojiga Sina ne prositi, ki je zamogla s svojo ponižnostjo ljudi k nebé-

sam zdvigniti in Božjiga Sina na zemljo poklicati? Mati Jezusova je tudi mati vsih spoznavavcov Jezusa Kristusa in njegove neomadeževane neveste katoliške cerkve, in to je naša tolažba. Kjer gréšni človek Božjo pravico derzno nad sebe kliče, še tudi tam zmeraj Marija mati usmiljenja in milosti ostane. Bog je milostljiv in pa tudi pravičen; Maria pa zlasti mila, milostljiva in dobrotljiva.

Ozrimo se nazaj na pretečene stoletja, koliko sto in sto čudežev je storil Bog po njeni prošnji, koliko milosti je skazal? Kdo bi jih mogel vse šteti, kdo vse imenovati, pa tudi dans se še godé, ja dan na dan, če bi le vedno na-nje pazili? Vajeni so sicer ljudje, čudo imenovati, kar vsi lahko vidijo; pa katero čudo je véci, kakor naglo spreobrnjenje zastaraniga in zaterjeniga gréšnika, kakor duhovno razsvitljenje koga, ki je v zmoti in tamnoti živel.

Res velika in čudna zgodba se je v laškem mestu Rimini zgodila. Rimini leži na Rimskim na cesti iz Bolonje v Jankin (Ankona). V prav lepim kraju leži med lepimi hribčki in med jadranskim morjem na izlivu dveh majhnih rek. 14 tavžent prebivavcov ima. Čudo, ki se je tam zgodilo, terpi že čez šest tednov.

Mnogo mnogo ljudi je vidilo, de je neka podobna matere Božje oči premikala, in kar so vidili, so glasno in vsimu svetu oznanovali. Kar je Riminska duhovna gosposka spisala, damo tukaj na znanje in pridenemo še nekaj drugih prigodb, ki so se še pozneje zgodile.

Zgodovinska povest

od premikanja oči, ki se je v podobi prečiste Device Marie z imenam

Mati usmiljenja

mésca veliciga Travná 1850 v cerkvi častitljivih misionskih duhovnov zgodilo.

V letu 1810 je darovala neka imenitna rodovina z imenam Soleri, mestu Rimini podobno, imenovano „Mati usmiljenja“ (Madre della Misericordia) v očitno česenje in jo je dala iz tega namena v cerkvi sv. Klare postaviti, ktera je bila odpravljeniga kloštra Klarís in v kateri je o tistim času neki pomožen duhoven glavne cerkve sv. Neže osker-

boval. Častitljivi gospod Marchetti, veliki škof Ankviski in oskerbnik cerkve v Rimini, je izročil v letu 1824 kloster in cerkev sv. Klare misionskim duhovnam predrage kervi našiga gospoda Jezusa Kristusa, kateri so imenovano podobo v kapelico na levi strani cerkve postavili. Tukaj je že več let neka pobožna bratovšina to podobo s posebno pobožnostjo častila in 15. dan veliciga Serpana, to je dan veliciga Šmarna so vsako leto slovesno posvečevali.

Vsaki dan so hodili pobožni ljudje v to cerkev, Mater Mario v njeni lepi podobi častit, in so po pobožnih čutljajih svojih serc cvetlice na altar potresali. Ko sta pa 11. dan veliciga Travnja 1850 dve hčeri neke imenitne gospé zjutraj pred podobo molile, ste zagledale, de podoba oči premika, pa nista dalje na to pazile, ker ste mislile, de to žarki luči delajo. Prihodnjo nedeljo, 12. vel. Travnja ste bile še z nekim otrokam in z neko gospó sopet v cerkvi in ste vidile prav blizo, de se oči premikajo. Kmalo so po celim mestu to čudo zvedili in o večernicah je bila ta cerkvi-ca polna ljudi, ki so z vsih strani prišli, Mater Božjo častit.

To so brez odloga cerkveni gosposki v

persóni častitljiviga generalvikarja, gospoda *Mihaela Brioli* na znanje dali, ker škofa *Salvatora Leziroli* ravno domá ni bilo. Zdajci gre v cerkev in ukaže podobo iz male kapélice na veliki altar prenesti in v očitno česnje ljudstvu postaviti. Do pozne noči je bila velika množica ljudi v cerkvi, kateri so vidili oči premikati se, kakor če bi bile usmiljenja iz nebés prosile. Posebno se opomni, kako se je pobožnost in vera ljudstva vnéla; v cerkvi in na ulicah so neprenehama klicali: „Živi Jezus! Živi Maria! Živi naša sveta vera! Nobeniga greha več! Nobeniga kletja več! i. t. d.“

V pondeljek so imeli še več priložnosti, povišana pobožnost v vsih stanovih ljudstva gledati. Vsako uro so derli pobožni v cerkev in so Materi usmiljenja svojo vdanost razodevali, ktera se je tako čudopolno pokazala, de za vse moli. Pa tudi otrok nevere ni tukaj manjkalo, kakor tudi prijatlov krive vere ne, kateri so resnico in resnost te čudne zgodbe tajili in rekli, de to premikanje oči je človeško délo, de vražno ljudstvo motijo. Takimu črnimu in hudobnemu obrekovanju v okom priti, je vzel škofov namestnik podobo z altarja in ko je ljudstvu hudobno oporekovanje na znanje dal, je vzel glaž in rom od podobe in jo je dal mno-

žici prav blizo ogledati, de se je mogel slednji prepričati, de je res, kar se je zgodilo.

Tako so stale reči, ko je častitljivi škof ukazal, de se imajo kristjani njegove škofije s pobožnimi deli na vredno prejetje gnad pripravljati, ktere je mati usmiljenja s premikanjem svojih oči obljubovala. Ker je pa cerkev sv. Klare veliko premajhna, so podobo v prostorno cerkev sv. Janeza evangelista, tudi sv. Avgušтина imenovano, prenesli.

V to praznovanje so 18. dan veliciga Travnja postavili, dan, ki se sme za mesto Rimini srčcin imenovati. Od moči svete vere in od svetih čutljejev globoko vneta množica ljudi je pokrivala ceste, de bi obličje Matere Božje vidili, ktera je, kakor mnogi hočejo, razun tega z ljubezni polnimi očmi na mesto pogledovala. Tako so o veselju vsih, o zdihovanju in jokanju pravičnih, in še clo narterjih gréšnikov podobo Matere usmiljenja v imenovano cerkev prenesli, kjer so potem misionarji od predrage kervi Jezusove svete opravila začéli. Ni mogoce popisati, kako so ljudje iz vsih, in silno daljnih krajev vkup derli, besedo Božjo pred podobo tiste Matere poslušati, ki jo je kot Devica rodila. 28. veliciga Travnja, ko so bile svete opravila do-

končane, so hotli Riminčani čudapolni podóbi še posebno čast skazati. Častitljiva duhovšina je šla v cerkveni obléki pred podobo; več škofov pa za njo. Gospod *Folikaldi*, Faenški škof, je sveto opravilo imel. Ljudstva, ki je oči svoje dobrotnice hotlo viditi, se je toliko v ulicah nabralo, de je bilo sveti procesiji težko, naprej priti. De bi enomernimu vrenju, ne le domačih ampak tudi tujcov iz daljnih krajev zadostili, so za potrebno spoznali, sveto podobo v imenovano Avguštinsko cerkev nazaj nesti, v kateri je še vedno v očitno česenje izpostavljena. Od tistihmal je vedno velika množica ljudi v cerkvi, in še clo ponoči, ko morajo vrata zapréti, ostanejo pred cerkvijo klečé. Opomnimo še, de je poslednje dni veliko imenitnih peršon ne le iz Rimskiga ampak tudi iz daljnih krajev prišlo, de so čudopolno podobo vidili. Procesije hodijo iz bližnjih in daljnih krajev, Mater Božjo častit in pokladajo darove na njeni altar.

De bi Maria znaminja svojiga usmiljenja čez vesoljno cerkev svojiga česeniga Sina in čez njegoviga namestnika *Pia IX.* razširila, in po oživljenju tiste vere, po kateri zamore človek samo z dobrimi déli dopasti, svét strašnih šib obvarovala, ki so mu namenjene.

To pisanje je bilo z dovoljenjem cerkvenih in deželnih višjih na svetlo dano.

V Rimini 22. Rožnika 1850.

(P.)

Salvatore,

Riminiski škof.

K temu od častitljivega škofa, gospoda *Salvatore Leziroli* nam poslanimu pisanju predstavimo še nekaj opomb in prečudnih zgodb, ktere smo iz verjetnih novin in pisem verjetnih ljudi iz Laškiga vzeli.

Podoba je 60 — 65 centimetrov visoka, 45 široka, na platno malana in stoji zdaj, ko so glaž in rom odvzeli, brez vse lepote na altarju. Viža, kako so od 12. vel. Travnja do poslednjih pisanj premikanje oči vidili, je različna. Naj večkrat oberne svoje oči proti nebesam, pa zdaj se ozre tudi na ljudstvo in pogleduje na vse strane, zdaj se ji sveti oko kakor demant. „V tem obličju“ piše nekdo, ki je to vidil, gorí nadčloveška milost in nebeška lepota; cele ure moreš pred njo stati, in ne boš se nagledal.“ Kteri so narterjiga serca in najbolj nevétni, se omeče, zjokajo in spreobernejo. Marijni pogledi séžejo globočje v serca, kakor narpregovorniši pridiga. Eni hočejo, de so vidili, de podoba o svetim opr-

vilu farbo obličja premení in de takrat več veselja in tolažbe kaže, ko je sicer žalostno.

Desiravno med neštétimi trumami, ktere iz vsih krajev v Rimini pridejo, večina pravi, de je premikanje očí vidila, so vunder nekteri, ki pravijo, de je samo nenavadna lepota podobne v njih začudenje zbudila. — Ko je, postavim, častitljivi Cesenajski škof slišal, kaj se v Rimini godí, je mislil, de je treba, to reč prav natanjko prevdariti, preden bi verjél. Poslal je tadej korarja v to mésto, de bi to reč z lastnimi očmi pregledal. Korar gre večkrat v cerkev, vse dobro ogleda, se verne potem in pové, de je s tavženti ljudi govoril, ki so čudo z lastnimi očmi vidili; on sam pa ni nič vidil. Škof pošlje tedej družiga korarja v Rimini; ta se verne ter pové, de je to večkrat vidil. Potem gre škof sam tudi v Rimini, poklekne pred podobo in opravi svojo molitev. „In vidil sim“, tako sam pričuje skozi pet minut sedem lepot raja; potem pa sim mogel očí stran obrniti, ker pogleda nisim mogel prestatí.“

Če bi človeška umetnost očí premikala, bi jo mogli vsi viditi. De pa ni tako, kaže to, de to premikanje višji moč dela. Pa tudi nič taciga ni, de med toliko ljudmi nekteri premi-

kanja ne vidijo, ker podoba ni velika in se oči ne premikajo zmeraj, ampak le včasih.

Množica ljudstva je silno velika; 28. Rožnika se je že moglo reči, da je bilo 70,000 ljudi v Rimini, katerih veči del je čudo vidil. Med družimi imenujemo avstrijanskiga generala iz Bolonje, kateri je tudi v Rimini prišel. Prepričavši se čuda se je zopet nazaj vernil. Dva druga cesarska oficirja nista bila dovoljna, podobo in premikanje zdalječ viditi. Ker še svojim očem le nista upala, si sprosita od škofa privoljenje, podobo v roko vzeti; in dovolilo se jima je. Mati Božja ju je tako milo pogledala, da sta na kolena padla, svoje zlate križčke s pers snéla in na altarcu pustila. 19. vel. Travná gre tudi škof prav blizo podobe in Mati Božja ga je tako vroče pogledala, da je omedlevši na tla padel. Častitljivi škof Pezarski, prolegat Pezarskiga in Urbinskiga kantona, Forliški delegat in več družih pričuje, da so premikanje oči vidili. Tudi véliki komisar gospod *Bedini* je prišel iz Bolonje, je čudo vidil in lep kélih v spominj daroval. Z mnogimi družimi duhovni sim bil v Rimini,“ priča nekdo, ki se je sam prepričal, večkrat smo bili več kot po šest ur v cerkvi, zlasti ponoči pri zaklenjenih durih in smo na mizi altarcu, kjer po-

doba stoji, klečé jo blizo gledali. Prav dostikrat smo mislili, de čudo vidimo; de smo ga pa najmenj trikrat, dvakrat v jutru in enkrat zvečer vidili, smo pripravljeni, priséči.“ Prav verjeten mož piše iz Rima: „V družbi gospoda I. sim šel 28. vel. Travná v Rimini. Komaj pridši, sva šla k znani podobi Matere usmiljenja. Novoželjnosti sim ves gorel. Cerkev je bila s pobožnimi tako napolnjena, de sva komaj mogla do altarja se preriniti, na katerim je podoba stala. — Tù sim čudo vidil, skozi očala in s prostimi očmi, od vsih strani, bliže in dalje, z desne in z leve strane sim ga ogledoval. Vem, kako je, in kako se je v mojo duša vtisnilo; če bi hotli, de bi ga Vam popisal, ne morem beséd najti. V mertvim platnu se sdí, de so oči, ki se na razne strani obračajo in sicer tako, kakor pri živim človeku. Zvečer pozno sim bil zopet v cerkvi, drugi dan spet pri zaklenjenih durih, in vselej sim ravno tisto vidil.“

Kaj pomeni to čudo? vpraša marsikdo. Eni si mislijo, de je znaminje protéčih štrafig, drugi, de je znaminje Božjiga usmiljenja, namenjeno, hudobne spreobrniti, vérne pa vterditi. Upajmo poslednje in mnoge spreobrnjenja delajo naše upanje še terdneje. Ne-

verniki vsake baže, ki so v začetku čudo zasmehovali, so boljiga podučeni in pričajo njegovo resničnost. Mnogi, ki leta in leta niso v cerkev hodili, so se očitno spreobrnili in spokorili. Protestantje in razkolniki so se h katoljski cerkvi spreobrnili in prosto ljudstvo, izmed kteriga mnogi na Laškim najostudniši kolnejo, so to opustili. Ribči, kteri so v tem najhuje znani, so se med sabo zavezali, tistiga pokarati, ki bi se še preklinjati prederznil. Undan je šlo tudi več tako imenovanih učenih z mnogimi malarji, ki se nad „neumnostjo prostiga ljudstva“ niso malo smejali, v cerkev, de bi tudi oni to reč presodili in rekli so, de bodo duhovski slepariji na konec prišli, in ko so svoje oči na podobo obrnili, jih je ojstro pogledala, obledela in solza se ji je, kakor so pozneje rekli, iz desniga očesa vlila. Prederzneži se niso mogli več premagati in oplašeni in vstrašeni so vpili: „Milost! Milost! Nobeniga čertenja, nobeniga sovražtva do duhovnov več!“ In še tisti večer so mogli duhovni do pozne noči spovedovati. Nek izposlanec neke skrivne družbe v Rimu je bil od pogleda čudovite podobe tako ganjen, de je šel v se in se je spreobrnil, in v Rim se vernivši je go-

sposki skrivne naklepe družbe, v kateri je sam še pred kratkim bil, razodel.

Razun tega se godé še nešteti drugi čudeži, ki se bolj zapopasti dajo. Dolgoletne bolezni in še take, od katerih se je mislilo, da se ne dajo odpraviti, minejo; slepci dobé pogled, mutci jezik, hromovi zdravje udov. Zavaljo mnogih teh čudežev, ki se pred očmi ljudstva godé, zaslišuje cerkev, in mnogo zaslišanih prič je že priseglo.

Sklenemo tukaj z besédami, s kterimi častitljivi misionarski duhovni od predrage kervi Riminčane k devetdnevnim molitvam vabijo: „Riminčani, Božja vsigamogočnost je v ozidju vašiga lepiga mesta veliko čudo storila, namreč premikanje oči v podobi presvete Devíce, Matere usmiljenja. To je čudo, kteriga priča biti, ste bili vi narpervi poklicani. V najdaljnejši kraje se je razglasilo; tavženti ljudi so tu sim prišli, solze ganjenja in pobožnosti prelivaje, so šli zopet ter rekli: To je čudna prigodba, čudo! čudo! Kaj néki pomeni? Moliti moramo skrivnosti božje modrosti in upajmo, da bo znamenje božje dobrotljivosti. Ja, v tem je vse izrečeno: Čudo o očeh tiste matere, matere usmiljenja, zamore samo dobroto in milost pomeniti.“

Ozrimo se tudi mi v vsih svojih stiskah na Marijo, približujmo se ji s serčnim zaupanjem. Jezus sam je to svojo mater tako visoko častil, in hoče, da jo tudi mi tako častimo. Ktero veči čast bi mogli Sinu skazati, kakor če njegovo mater častimo. Včlovečena beseda je pa tudi naš brat, Marija tadej naša mati. Kraljica mirú, mati usmiljenja, kraljica nebes je tadej naša mati! Kdo bi zdaj še omagoval, kdo obupoval. Prizadevajmo si tadej nje in njenimu božjimu Sinu z dobrimi déli dopasti, in močni bomo dovolj. Kadar nas skušnjavec zalazuje, poglejmo proséči k Marii in moč pekla nam ne bo škodovala. Če nas zavist in čertenje preganja, prosimo z vdanostjo Marijo in po Božji volji bo vse nam v prid. Če nas révšina in križi tarejo, povzdignimo ubogi v duhu svoje oči k Marii; ona nam kaže svojiga Sina, ki še toliko ni imel, da bi bil svojo glavo kam položil, kteriga zibel so bile jasli, kteriga smertna postelja je bil lesen križ, in v naši revšini nas bo z nebeškimi darmí obogatila. Če nas bolezin in vsaktero terpljenje terpinči, prosimo Marijo, in ona bo ohladéčiga mazila v naše rane vlila, in verh tega še naše duše za večno življenje ozdravila. Ja hodimo vedno k Marii in potem je že tukaj na zemlji naše

življenje bogato nebeškiga veselja. Vodimo pa posebno mladost k Marii, povejmo ji, de je Marija njena mati, de v nedolžnosti serca in v pravi pobožnosti ob roki te matere skozi to žalostno življenje hodi in se to ljubiti uči, kar je Marija ljubila, in zaničevati, kar je ona zaničevala.

Natisnil **Jožef Blaznik** v Ljubljani.

a
e
n
p
t

